

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 176/2022-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara (sudca spravodajca) a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Martinou Kmeťovou, advokátkou, Moyzesova 1918/6A, Bánovce nad Bebravou, proti postupu Okresného súdu Bánovce nad Bebravou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 T 85/2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. februára 2022 v znení jej doplnenia doručeného 15. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu v konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia (ďalej aj „napadnuté konanie“). Navrhuje prikázať Okresnému súdu Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov. Zároveň navrhuje zrušiť uznesenie okresného súdu č. k. 3 T 85/2020-695 z 3. novembra 2021 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 3. novembra 2021“) a uznesenie Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 23 Tos 131/2021-717 zo 16. novembra 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu zo 16. novembra 2021“) a nariadiť neodkladne ho prepustiť z väzby na slobodu. Rovnako navrhuje priznať mu finančné zadosťučinenie v sume 5 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol vzatý do väzby uznesením okresného súdu č. k. 4 Tp 16/2020 z 12. júna 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 3 Tpo 49/2020 z 23. júna 2020 z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okresný súd zároveň

rozhodol tak, že podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku neprijal písomný sľub sťažovateľa a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu dohľadom probačného a mediačného úradníka.

3. Uznesením okresného súdu č. k. 5 Tp 52/2020 z 5. októbra 2020 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Tpo 118/2020 z 22. októbra 2020 boli u sťažovateľa zmenené dôvody väzby tak, že dôvod podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa vzťahoval aj na obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

4. Prokurátor Okresnej prokuratúry Bánovce nad Bebravou podal na sťažovateľa obžalobu z 3. decembra 2020 pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) a ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona.

5. Rozsudkom okresného súdu č. k. 3 T 85/2020-561 z 30. júna 2021 v spojení s opravným uznesením (ďalej len „rozsudok okresného súdu z 30. júna 2021“) bol sťažovateľ uznaný za vinného zo spáchania zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c) a d) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2, § 37 písm. m) a § 38 ods. 5 Trestného zákona uložený trest odňatia slobody vo výmere sedemdesiatdva mesiacov, a podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona bol zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

6. O odvolaní sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 30. júna 2021, ako aj o odvolaní prokurátora, čo sa týka výroku o treste, v neprospech sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením č. k. 23 To 68/2021-640 z 13. septembra 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu z 13. septembra 2021“) tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) zrušil rozsudok okresného súdu v celom rozsahu. Rozhodujúc podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

7. Sťažovateľ podal 15. októbra 2021 žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, o ktorej rozhodol súd prvého stupňa uznesením okresného súdu z 3. novembra 2021 tak, že podľa § 79 ods. 3 a § 72 ods. 1 Trestného poriadku predmetnú žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu v znení jej doplnenia zamietol a podľa § 80 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nenahradil väzbu sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka.

8. O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 3. novembra 2021 bolo rozhodnuté uznesením krajského súdu zo 16. novembra 2021 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Proti napadnutému konaniu podal sťažovateľ túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentuje, že okresný súd v napadnutom konaní porušuje platnú legislatívu upravujúcu trestné konanie v jeho neprospech; porušuje jeho právo na obhajobu podľa § 34 Trestného poriadku, a tým aj právo

na spravodlivé súdne konanie, a zároveň spôsobuje priet'ahy v napadnutom konaní, keďže musí odstraňovať „*vlastné porušenia zákona*“. Sťažovateľ poukazuje na to, že je väzobne trestne stíhaný.

10. Sťažovateľ konštatuje, že uznesením krajského súdu z 13. septembra 2021 bol v celom rozsahu zrušený rozsudok okresného súdu z 30. júna 2021 a okresný súd tak „... *musí opätovne otvárať a vykonávať dokazovanie resp. o tomto rozhodovať, hoci už dokazovanie bolo 2x ukončené. Toto bráni aj odvolaciemu súdu, aby vo veci právoplatne rozhodol.*“. Zároveň citoval niektoré časti predmetného uznesenia krajského súdu z 13. septembra 2021, v ktorých odvolací súd vytkol nedostatky predmetného rozhodnutia okresného súdu. Argumentuje, že po vrátení veci okresnému súdu na ďalšie konanie bolo hlavné pojednávanie uskutočnené 3. novembra 2021, 12. januára 2022 a 26. januára 2022, pričom na poslednom z nich okresný súd vyhlásil dokazovanie za skončené a v nadväznosti na to bol vyhlásený ďalší odsudzujúci rozsudok. Sťažovateľ uvádza, že ani od 13. septembra 2021 do 26. januára 2022 okresný súd nerozhodol vo veci zákonným spôsobom o vykonaní, resp. nevykonaní všetkých sťažovateľom navrhovaných dôkazov.

11. V dôsledku procesného pochybenia okresného súdu, ktorý porušil svoju povinnosť riadne sa vysporiadať s návrhmi sťažovateľa a jeho obhajcu, vznikli podľa sťažovateľa v napadnutom konaní priet'ahy, v dôsledku ktorých došlo k porušeniu ním namietaného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (bod 1 tohto uznesenia, pozn.), pričom je stále väzobne trestne stíhaný. Sťažovateľ argumentuje, že priet'ahy v napadnutom konaní aj naďalej trvajú, keďže aj proti druhému odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu z 26. januára 2022, ktorý mu nebol do času podania ústavnej sťažnosti doručený, „*zhlásil*“ podanie odvolania.

12. Sťažovateľ je toho názoru, že postup okresného súdu nie je efektívny, jeho trestná vec nie je skutkovo ani právne zložitá a on sám sa žiadnym spôsobom na zbytočných priet'ahoch v napadnutom konaní nepodieľal.

13. V neposlednom rade sťažovateľ tvrdí, že z dôvodov (ním uvádzaných, pozn.) zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pričom táto jeho žiadosť bola uznesením okresného súdu z 3. novembra 2021 v spojení s uznesením krajského súdu zo 16. novembra 2021 zamietnutá. V nadväznosti na uvedené žiada ústavný súd o zrušenie týchto rozhodnutí.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým konaním okresného súdu, v nadväznosti na čo sťažovateľ žiada o zrušenie uznesenia okresného súdu z 3. novembra 2021 a uznesenia krajského súdu zo 16. novembra 2021.

III.1. K namietanému porušeniu práv postupom okresného súdu v napadnutom konaní:

15. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote,

preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08, IV. ÚS 173/2021) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

16. Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach, v ktorých sa namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, pozn.), ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

17. Povinnosť súdu postupovať v trestnom konaní tak, aby bola trestná vec prejednaná v primeranej lehote, vyplýva z § 2 ods. 7 Trestného poriadku. Z hľadiska hodnotenia povahy veci je v judikatúre ESĽP uznávaná všeobecná zásada, podľa ktorej sa primeraná lehota na konanie v trestných veciach v dôsledku mimoriadne citeľného zásahu do sféry osobných práv a slobôd, ktorý je s priebehom trestného procesu spojený, musí posudzovať prísnejšie (m. m. II. ÚS 32/03, III. ÚS 655/2014). Pokiaľ ide o primeranosť lehoty, v ktorej má byť vec prerokovaná, je pojem „*primeraná lehota*“ relatívny. Neexistuje žiadna absolútne stanovená doba, prekročenie ktorej by bolo automaticky kvalifikované ako doba neprimeraná. Primeranosť doby konania sa posudzuje podľa konkrétnych okolností prípadu (napr. rozsudok ESĽP vo veci König v. Nemecko z 28. 6. 1978). Čas na konanie bez zbytočných prietáhov spravidla nemožno vyjadriť numericky. Obvykle neexistuje časová hranica, uplynutím ktorej postup orgánu verejnej moci môže mať povahu prietáhov v konaní (m. m. I. ÚS 137/02, IV. ÚS 567/2013).

18. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čo platí aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (m. m. IV. ÚS 221/05, I. ÚS 96/2011, IV. ÚS 39/2021). Kritériom na rozhodovanie ústavného súdu musí byť najmä intenzita, akou malo byť zasiahnuté do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou zaručených základných práv a slobôd a v spojitosti s tým zistenie, že v okolnostiach daného prípadu ide o zásah, ktorý zjavne viedol k porušeniu, resp. odopretiu základných práv alebo slobôd (m. m. IV. ÚS 238/07, III. ÚS 743/2017, I. ÚS 298/2021).

19. Sťažovateľ argumentuje, že okresný súd nekoná v napadnutom konaní bez zbytočných prietáhov, keď ani do 26. januára 2022 nerozhodol zákonným spôsobom o vykonaní, resp. nevykonaní všetkých ním navrhovaných dôkazov, a to po tom, čo bol jeho rozsudok z 30. júna 2021 v celom rozsahu zrušený uznesením krajského súdu z 13. septembra 2021 a vec mu bola vrátená na opätovné prejednanie a rozhodnutie. Zároveň tvrdí, že postup okresného súdu nie je efektívny,

jeho trestná vec nie je skutkovo ani právne zložitá a on sám sa žiadnym spôsobom na zbytočných priet'ahoch v napadnutom konaní nepodieľal.

20. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh je zrejmé, že na s'ťažovateľa bola okresnému súdu podaná obžaloba z 3. decembra 2020 (doručená 4. decembra 2020, pozn.). Okresný súd rozhodol vo veci samej rozsudkom okresného súdu z 30. júna 2021, proti ktorému podal tak prokurátor, ako aj s'ťažovateľ odvolanie. Krajský súd o odvolaní strán konania rozhodol uznesením z 13. septembra 2021 tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), c) a d) zrušil rozsudok okresného súdu z 30. júna 2021 v celom rozsahu a vec mu vrátil, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V rámci rozhodnutia vytkol okresnému súdu príslušné nedostatky (predovšetkým v súvislosti s vykonaným dokazovaním, pozn.). Okresný súd (po vrátení veci, pozn.) následne vykonal niekoľko pojednávaní (ako to uvádza sám s'ťažovateľ, pozn.) a opätovne vo veci rozhodol v januári 2022.

21. Ak teda s'ťažovateľ namieta neefektívnu činnosť okresného súdu spočívajúcu v takom konaní, ktorého dôsledkom bolo zrušenie jeho rozsudku a vrátenie veci na ďalšie konanie, ústavný súd uvádza, že predmetná skutočnosť predstavuje nesústreďené konanie okresného súdu. Ústavný súd sa teda zaoberal tým, či by z uvedeného dôvodu bolo možné po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie s'ťažovateľom označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.). Bez konkrétneho posudzovania jednotlivých úkonov okresného súdu v napadnutom konaní uvádza, že súdne konanie (od podania obžaloby) do podania ústavnej s'ťažnosti trvalo celkovo 14 mesiacov a jeden týždeň, v priebehu ktorých bolo vo veci samej rozhodnuté už dvakrát. Časť z tohto obdobia pritom tvorilo konanie prebiehajúce pred krajským súdom (ktorý rozhodoval o podaných odvolaniach prokurátora a s'ťažovateľa proti rozsudku okresného súdu z 30. júna 2021, o ktorých rozhodol 13. septembra 2021, pozn.), proti ktorému ústavná s'ťažnosť nesmeruje.

22. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej s'ťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil s'ťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú s'ťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (m. m. III. ÚS 144/2016, II. ÚS 59/2019).

23. Po oboznámení sa s ústavnou s'ťažnosťou a jej prílohami, s prihliadnutím na doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ako aj skutočnosť, že pred podaním ústavnej s'ťažnosti okresný súd už vo veci samej opätovne rozhodol (dovtedy neprávoplatne, pozn.), ústavný súd pri zohľadnení judikatúry uvedenej v bode 17 a 18 tohto uznesenia rezumuje, že v okolnostiach prerokúvanej veci nenašiel nedostatky v postupe okresného súdu takej ústavnoprávnej intenzity, na základe ktorých by po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie bolo možné vysloviť porušenie s'ťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov, resp. jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Ústavný súd preto ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom

súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ako zjavne neopodstatnenú.

24. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta, že okresný súd ho rozsudkom č. k. 3 T 85/2020 z 26. januára 2022 opätovne uznal za vinného, pričom však vo veci neodstránil nedostatky, ktoré mu vytýkal krajský súd v rámci uznesenia z 13. septembra 2021 (ktorým zrušil jeho predchádzajúci rozsudok, pozn.), a z toho dôvodu má dôjsť k ďalším zbytočným priet'ahom v napadnutom konaní, ústavný súd uvádza, že posúdenie otázky, či došlo, resp. nedošlo k porušeniu práv sťažovateľa rozhodnutím okresného súdu z 26. januára 2022, nie je otázkou, ktorou by sa mohol zaoberať ústavný súd v konaní o tejto ústavnej sťažnosti (sťažovateľ môže/mohol vyčerpať iné právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd v tvrdených súvislostiach, pozn.).

25. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne s ústavnou sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti okresný súd v napadnutom trestnom konaní konal neefektívne alebo by sa prípadne dopustil neodôvodnenej nečinnosti.

III.2. K návrhu na zrušenie uznesenia okresného súdu z 3. novembra 2021 a uznesenia krajského súdu zo 16. novembra 2021:

26. Sťažovateľ konštatuje, že z dôvodov zbytočných priet'ahov v napadnutom konaní žiadal o prepustenie z väzby na slobodu, pričom táto jeho žiadosť bola uznesením okresného súdu z 3. novembra 2021 zamietnutá a uznesením krajského súdu zo 16. novembra 2021 bola zamietnutá aj jeho sťažnosť proti uvedenému rozhodnutiu okresného súdu. V nadväznosti na (ním tvrdené, pozn.) zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní navrhuje, aby ústavný súd v tomto bode označené rozhodnutia zrušil.

27. Vzhľadom na spôsob argumentácie sťažovateľa ústavný súd uvádza, že sťažovateľ v petite ústavnej sťažnosti žiada o vyslovenie porušenia ním označených práv (bod 1 tohto uznesenia, pozn.) len v súvislosti s postupom okresného súdu, proti ktorému smeruje aj jeho ústavnoprávna argumentácia. Len v závere ústavnej sťažnosti uvádza skutočnosti popísané v bode 26 tohto uznesenia.

28. V tejto súvislosti ústavný súd najskôr poukazuje na závery v bode III.I tohto uznesenia, a teda, že ústavnú sťažnosť v časti, v ktorej sťažovateľ namietal zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní odmietol. Pokiaľ sťažovateľ konštatoval, že okresný súd nepostupoval v trestnom konaní (t. j. v merite – o vine a treste) s osobitnou starostlivosťou a urýchlením (bez zbytočných priet'ahov, pozn.) v čase, keď sťažovateľ bol (a stále je) vo väzbe, pričom túto okolnosť podľa neho všeobecné súdy nezohľadnili v konaní o jeho osobnej slobode, ústavný súd dopĺňa, že na tento prípad sa sťažovateľom namietané články ústavy a dohovoru (čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) ani vecne nevzťahujú. Ide o situáciu, ktorú možno ústavnou sťažnosťou namietať samostatne a následne ústavným súdom preskúmať skrz ustanovenia čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a čl. 5 ods. 3 dohovoru (m. m. II. ÚS 55/98, IV. ÚS 431/2020, IV. ÚS 508/2020).

29. Ústavný súd, ktorý je viazaný návrhom na rozhodnutie (§ 45 zákona o ústavnom súde), konštatuje, že sťažovateľ, ktorý je zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, sa domáha zrušenia uznesenia okresného súdu z 3. novembra 2021 a uznesenia krajského súdu

zo 16. novembra 2021 v nadväznosti na tvrdené zbytočné prietahy v konaní o veci samej, pričom porušenie svojich práv podľa čl. 17 ústavy či čl. 5 dohovoru rozhodnutiami, ktoré požaduje zrušiť, nenamieta. V nadväznosti na uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol aj túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2022

Miloš Maďar
predseda senátu